

Impuls

Oktober 2017

27. årgang

NR. 10

Redaktion: Ragnhild Hansen tlf. 4649 7306

Mail: ragnhildha@dlgmail.dk

Indlevering af stof senest den 15. i måneden.

T E L E F O N Administrationen B Ø G E B A K K E N

Leder af plejecentrene	6010 0434	Charlotte Thygesen	chmt@lejre.dk
1A lejl.10-19	4646 1553	afdelingen	BB1a1@lejre.dk
	4646 1584	nattevagt	
1A lejl.20-28	4646 1560	Afdelingen	BB1a2@lejre.dk
	4646 1584	nattevagt	
1B lejl.30-38	4646 1561	afdelingen	BB1b3@lejre.dk
	4646 1585	nattevagt	
1B lejl.40-49	4646 1559	afdelingen	BB1b4@lejre.dk
	4646 1570	nattevagt	
2 lejl.1-10	4646 1552	afdelingen	BB2@lejre.dk
	4646 1570	nattevagt	
3 lejl.1-11	4646 1549	afdelingen	BB3@lejre.dk
	4646 1570	nattevagt	
4 lejl.1-10	4646 1543	afdelingen	BB4@lejre.dk
	4646 1571	nattevagt	
Demenskonsulent	2937 3696	Kirsten Petersen	kijp@lejre.dk
Gruppeleder	3078 8144	Britt N. Pedersen	BRPE@lejre.dk
Gruppeleder	2496 1140	Yvonne Herzberg	vher@lejre.dk
	4070 8551	Vagthavende sygepl.	Træffes døgnet rundt
	6010 0437	Dagcenter	
Center sygepl.	4070 8557	Dorte Madsen	doma@lejre.dk
Sygepl. for gæstestuer	29 39 09 57	Kirsten Olsen	ksol@lejre.dk

Hjemmeside: Impuls www.lejre.dk

Ældre - og plejecentre
Bøgebakken

Vi har mistet

Birgit Lundø
Bøgebakken 1A-1 lej. 12

Æret være Hendes minde

Velkommen til nye beboere

Bo Jørgensen
Bøgebakken 1B-4 lej. 47

Flemming Nielsen
Bøgebakken Hus 3 lej. 1

Vinder af månedens X - ord

Annelise Nielsen
1B-4 lej. 43

Tillykke

LYDAVISEN

AVIS

LYDAVISEN FORMIDLER NYHEDER TIL ALLE
SVAGTSEENDE OG SYNSHANDICAPPEDE I
LEJRE KOMMUNE

LYDVISEN UDKOMMER HVER UGE PÅ CD OG
BLIVER SENDT HJEM TIL DIG, DER ER BRUGER
AF LYDAVISEN

KONTAKT:

BIRGIT CADY: 23 25 54 12

ØSTERGAARD: 46 40 01 84

Kom og se og duft, når Blomsterengen skal slås med le

Tirsdag den 3.oktober 2017

kl. 14.30 kommer Inge og Erik
og slår Blomsterengen.

Så kom og kig på, mærk
duften og få en hyggelig
eftermiddag.

Skubberne kommer forbi og
efter engen er slået, vil der
være musik, kaffe og kage i
cafeen sammen med
Skubberne.

Vi glæder os til at se jer

Erindringsdans på Bøgebakken

Danseskoene er kridtet, musikken spiller højt og der er smil på læben og glæde i øjnene, når vi til september igen byder op til Erindringsdans® på Bøgebakken. Det er sjovt, hyggeligt og alle kan være med.

Pårørende er meget velkomne.

”Dans og demens spiller godt sammen, fordi mennesker med demens ofte har bevaret den motorisk indlærte funktion, som dansetrin er. Samtidig kan de bedre huske ting fra deres barndoms- og ungdomsår, hvor langt de fleste har gået på danseskole og når der så spilles kendt musik, ja så springer danseglæden ud i fuldt flor”.

- Susanne Rishøj, underviser i erindringsdans

Det foregår hver torsdag kl. 10.30 – 11.30 i dagcentret på følgende datoer:

- d. 5. oktober
- d.12. oktober
- d. 19.oktober
- d. 26.oktober
- d. 2.november
- d. 9.november
- d. 16.november

Afdansningsbal torsdag d. 23.november 2017

Kom og vær med, vi hører dejlig musik og får rørt latter- og dansemusklerne

MØD OP OG FÅ EN DEJLIG OPLEVELSE

Månedens digt

Så var jeg til motorcykeltræf
det var et skue så flot.
Store maskiner, jeg har ikke set magen
det kom bestemt an på smagen
de skinnede i hvert fald uden lige
det må man sige
I dag skal jeg have gæster, det glæder jeg mig til
ikke en der skal hertil i bil
én jeg kan grine rigtig meget med.
hvis vi kan komme med det af sted.
Vi prøver, det er helt garanteret
måske skal vi, det blive halveret
Det er nu godt med et billigt grin
ja, det må ikke komme op i høje hvin.
Straks skal "de" vide hvad vi griner ad?
det er bestemt ikke mit lille kvad
s å vidt jeg ved.
Det her skal ikke skrives ned
Nu er det kaffetid jeg skal af med skjorten
selv om klokken er meget over fjorten
nå pyt – pas på jer selv
og dem der passer på jer

Kærlig hilsen
Tove Munch Pingel
1A-1 lej. 11

Motorcykeltræf

Bodil Poul
Seje motor-cyklister
Kurt

God tur

SKOVTUREN

af Lise Nørgaard

Volmers mor, fru ostegrosserer Olsen, var formand for byens husmoderforening og havde viet sit liv til kampagnen for indpakning af rugbrød. Fru Olsen var en yndet foredragsholder i små og store foreninger, hvor hun med bævende stemme kunne fratage sine tilhørere al madlyst ved at fremdrage frygtelige eksempler på, hvordan det gode brune brød blev berørt af svinske menneskefingre. Hun havde set bagerkuske tabe hele stabler af rugbrød i dynger af hestepærer for fløjtende at samle dem op igen og bære dem videre.

Hun havde set ekspeditricer loppe sig og pille sig i næsen, før de rakte ud efter det uindpakkede rugbrød. Hun vidste personlig fra flere læger - hvilke nævnte hun aldrig - at enhver epidemi fra den sorte død over koleraen til den spanske syge havde sit udspring i det uindpakkede rugbrød, og når hun således jonglerede med baciller og hestepærer og beskidte bagerjomfru-negle, så stivnede wienerbasserne mellem gebisserne på selv de mest forhædede husmødre, og de syntes aldrig, de havde hørt magen.

Fru Olsens foredrag var meget efterspurgt. Hun lod sig også jævnligt interviewe i de lokale blade og fremsendte hvert nytår en enslydende udtalelse til Amtstidende, Avisen og Socialen. Den gik ud på, at hun ønskede bedre tider for husmodersagen i det kommende år. Regering og rigsdag måtte overveje, om tiden ikke var inde til at lønne hjemmets kvinder. Desuden måtte året bringe en indpakning af rugbrød. For folkets og for Danmarks skyld.

Volmers mor var således på sin vis en betydningsfuld kvinde i vor by, og det var derfor provstinde Mejer en meget pinlig pligt at henvende sig i ostegroserens hjem for at meddele, at Volmer alligevel ikke skulle være engel. De følgende prøver var faldet meget

uheldigt ud. Han var blevet en torn i øjet på frk. Liljekvist, måske tilføjede provstinden undskyldende, fordi skolebestyrerinden mest havde med små piger at gøre. Man havde helt opgivet at beskæftige han-engele i tableauet, knapfabrikant Jørgensens Svend skulle i stedet udele programmer, forklædet som en af hyrderne far Betlehem.

Fru Olsen påhørte denne forklaring med udtryksløst ansigt. Hun var ramt i sit moderhjerter og undlod ikke at antyde, at hun i rutebiler og tog, på vej til sine rugbrødsforedrag, overkom at strikke i hundredvis af halstørklæder og sokker til sømandsmissionen.

Provstinde Mejer forstod at det ville være opportunt, om hun kunne skaffe Volmers mor et plaster på det sår, hun havde tilføjet hende ved at spærre hendes søn adgangen til de himmelske sfærer på Hotel Postgårdens scene. Så fint det lod sig gøre, forjættede hun, at hun kunne skaffe Volmer med på etatsrådets årlige udflugt for villakvarterets børn. Selv om Volmer egentlig ikke hørte til i villakvarteret.

Ostegroserens boede i et toetages rødt hus i en sidegade til Storegade. Selv om der var en stump have foran, kunne det ingenlunde kaldes en villa, blandt andet fordi ostene og deri boende og arbejdede mider befandt sig i kælderrummene under privaten.

Således gik det til, at Volmer snart igen krydsede vore cirkler. Han havde allerede da en fast plads i min søsters og min fantasiverden. Vi havde aldrig før truffet en dreng med sådanne færdigheder. Vi drøftede jævnlige mulighederne for, at han skulle dukke op og udfri os af vor velordnede regelbundne tilværelse. Når vi gik på de nedværdigende ture med barnepigen, forstillede jeg mig, hvordan løver pludselig ville skilles i parkens træer og Volmer komme til syne, svingende sig fra gren til gren som en orangutang. Da vi stod som engle på Postgårdens scene med kradsende tarlatanvinger og mel i ansigtet, håbede vi på miraklet, ikke det fra oven, som prov-

sten havde nævnt i sin indledningsbøn, men det fra neden, nærmere betegnet fra salen. Måske ville Volmer komme som hævneren, tømme kageboden og rydde salen med sine fise og tæve Ingeborg en gang til. Vi nævnede vore forhåbninger for politifuldmægtigens Bodil og knapfabrikantens Svend, der indrømmede, at de havde gjort sig de samme tanker.

Men Volmer kom ikke. Fru Olsen havde forbeholdt sig ret til at unddrage basaren sit selskab og var i stedet taget til Ringsted for at underholde husmoderforeningens medlemmer med den mest udpenslede udgave af sit foredrag om fødevarebutikkers uhumskehed i almindelighed og det nøgne rugbrød i særdeleshed. Om det var for at have Volmer under kontrol, eller det var for at give den nedstyrtede engel en god dag, ved jeg ikke, men hun havde i hvert fald taget ham med. Og det talte de siden meget om i Ringsted Husmoderforening.

Etatsråd Mortensen var ikke bare byens fineste mand, han var også den tykkeste. Han boede sammen med sine tjenestefolk i et stort hus længere henne på vores villavej. Ingen af os havde nogen sinde kendt etatsrådinden, der ellers var født, som det hed. Det var noget med, at hendes far havde heddet von og hofjægermester. Denne særlige fødsel havde imidlertid ikke gjort hende mere holdbar. Hun var gået til sine højbårne fædre på et tidligt tidspunkt af ægteskabet med etatsråden.

Min onkel Hugo antydede en dag efter etatsrådens visit, at den gode mand højst sandsynligt havde ligget konen ihjel. Hvilket min mor besvarede med en bemærkning om, at vore små gryder havde også ører. jeg kunne ikke begribe, hvad etatsrådindens bortgang og vores køkkensager havde med hinanden at gøre. Men voksne sagde jo så meget vrøvl.

Den ihjellagte etatsrådinde havde været barnløs, og det var måske derfor, hun havde indstiftet sin årlige børneskovtur. Den skulle finde sted, når skoven stod grøn, og mens hun levede, var det mest

asylbørnene, der deltog. I sit testamente havde hun indføjet en bestemmelse om, at den stolte tradition skulle videreføres, så etatsråden hang på den. I årenes løb havde han dog fået ændret arrangementet sådan, at det ikke var asylbørn men nabobørn, som nød godt af etatsrådindens initiativ. Antagelig fordi han havde en ganske fejlagtig forestilling om, at sådanne børn var nemmere, sødere, renere og mere velopdragne.

I virkeligheden tror jeg ikke, etatsråd Mortensen kunne fordrage børn, hvad man måske heller ikke kunne fortænke ham i, når man mindes disse skovtures enerverende forløb.

Ingen af dem blev nogen sinde afviklet, uden at mindst fire-fem børn enten brækkede sig, tisede i charabancens fløjlsæder, fik muddersokker i mosehuller eller hjernerystelse under de morsomme børnelege i skovens dybe, stille ro.

Hvert år var der talrige variationer over disse temaer. Et år sprang min lillebror over bord på lavt vand fra robåden på en stille slotssø og blev kørt hjem, indrullet i et hestedækken. Og året i forvejen var hestene foran den ene charabanc løbet løbsk, fordi bankdirektørens Kai havde afprøvet sit medbragte fyrværkeri under hjemturen.

Disse udflugter, der indebar mange storartede muligheder, begyndte altid ens, med at vi mødte op ledsaget af mødre og barnepiger, stivede, nystrøgne og fyldt med formaninger. Og de endte med, at en flok skrigende, afjaskede, ophidsede unger krøb ned fra charabancerne. Og der var altid nogen, som blev hjulpet ned af etatsråden selv, og det tag, han tog i de udvalgtes arme, kunne ingenlunde kaldes kærligt. Af og til blev børn der havde gjort sig særlig bemærket, udelukket fra næste års udflugt. Så vidt jeg kunne forstå på min mor, var det den største skam, der kunne overgå en familie i vores kvarter.

En solrig morgenstund, foråret før jeg skulle begynde skolen, blev vi på ny iført vor vildeste skovturspragt. Min lillebror var i lyseblåt lærredstøj med matroskrave og gul stråhat, min søster og jeg i stivede kjoler med blomsterbroderi i kanten og tilhørende baldyre-

de hatte med bindebånd. Der var to til at følge os, barnepigen og min moster Agathe, der boede hos os og begge så det som deres pligt at sørge for at vi nåede charabancerne med uplettet og ukrølet pragt. Foruden de allerede ankomne lige så fine børn var der samlet en skare familie og tyende, der var beæret på udflugtsgæsternes vegne. Etatsråden stod stor og mægtig på trappen ved provstinde Mejers side. Som veninde af etatsrådets hus stillede hun sig hvert år til rådighed som værtinde i den ene vogn, mens etatsråden selv regerede i den anden.

Rundt om den voksende skare af indbudte børn og deres pårørende samlede der sig nysgerrige, som skulle se, hvem der i år havde fundet nåde for etatsrådets øjne. Mange konstaterede sikkert med glæde, at bankdirektørens Kai glimrede ved sit fravær efter sine pyrotekniske udfoldelser det foregående år. Til gengæld blev fru ostegrosserer Olsen modtaget med en interesseret mumlen af de udenforstående, da hun knejsende førte sin Volmer ind i ringen. Han så ud, som om hans mor havde gjort et forsøg på at vaske hans fregner af. Hans røde hår havde endnu ikke nået at rejse sig fra vandkæmningen. Der skulle gå mange år, før jeg igen så Volmer med så rene hænder og negle.

Så fin og sød du er, min lille ven, sagde provstinde Mejer til ære for fru Olsen. Volmer selv reagerede ikke. Han hilste i det hele taget ikke på nogen, ikke engang på vennerne fra sin korte englekarriere. Han stod og så knyttet ud indenfor etatsrådets havelåge. Til traditionerne omkring etatsrådets udflugt havde provstinde Mejer nævenyttigt føjet endnu en. Blomsterceremonien.

I en usalig stund havde hun fået den tanke, at det ville være så smukt, om alle de søde, små børn indledede dagen med hver at plukke en buket i etatsrådets have. Med blomsterne i hænderne skulle vi derefter bestige charabancerne for at standse ved kirkegården, og der skulle vi så i fælles flok hjemsøge etatsrådindens grav og nedlægge en hilsen og afsynge et salmevers.

Husk nu at få stilkene godt med, råbte provstinden, da vi blev sluppet løs på bedene med vårens pryddplanter. Hver plukker ti smukke blomster og tager plads i charabancen.

De fleste af os var ved at hive løg og rødder med op, for vi huskede udmærket det år, da Korn-og-Foderstof-Oda bare havde revet hovederne af og var blevet sendt hjem. Volmer fulgte med ind i haven, men gad åbenbart ikke plukke. Han drev videre ned mod etatsrådets køkkenhave, hvor der også var hundegård, dueslag og hønsehus, og stod og betragtede de hvide italienere, der gik og så åndssvage ud inde bag gitteret.

Men da vi kom ud til charabancerne, sad han der allerede. Han havde en kæmpestor ribsgren i hånden og sad med den, som om den var en opplantet bajonet.

- Puha, den lugter af kattetis, råbte Bodil.

- Har du plukket den til etatsrådindens grav, spurgte provstinde Mejer med sprød stemme og stirrede samtidig hvast på Bodil, der tog sådanne ord i sin mund.

- Næh, den er til at tæve dem med, som er frække, meddelte Volmer og knugede hænderne med grenen til sit bryst.

Kirkegården var meget uhyggelig, og dens aller uhyggeligste plet var familien Mortensens gravsted, for slægten Mortensen kom ikke som gemene folk ned i jorden, men lå oven på den i en overbygning med gitre og duer og engle og inskriptioner på både dansk og latin. Provstinde Mejer dirigerede anbringelsen af blomsterne og ville have hængt så mange på gitteret som muligt, men jeg skulle ikke nyde noget, for inde bag gitteret var etatsrådindens skelet, og hvem vidste, om det kunne ses, når man kom tæt nok derhen. Jeg lagde mine ti tulipaner over nakken på en due og trådte så langt tilbage, at jeg faldt baglæns over stakittet til et mere beskedent genbogravsted. I forvisning om, at jorden ville opsluge mig, og jeg ville ryge lige ned til de døde og blive ædt af orm, op-

løftede jeg min røst for at sige verden farvel med et standsmæssigt skrig.

Til min forbavselse kom jeg dog ikke længere end til buksbommen, der lugtede frygteligt af død og spøgelse. Her lå jeg og sprællede og sparkede, til etatsråden hejsede mig op, mens han hvislede et eller andet mellem tænderne om hysteriske unger.

- Ak, sagde provstinden filosofisk, ingen kender dagen, før solen går ned.

- Nej, for så kommer aftenavisen, erklærede knapfabrikantens Svend, der var et gammelklogt barn.

- Hmm, sagde etatsråden, hvad med den salme.

Provstinden stak i et hyl. Det var Altid frejdig, den tog vi hvert år. De færreste af os kunne mere end det første par linjer, ved andet vers sang provstinden alene. Da hun var ved at bide hul på sidste vers med sine lange tænder, indgik der nye lyde i underholdningen. Én af etatsrådets hvide italienere flaksede over duerne og englene og alle buksbom arrangementerne.

- Hvor fanden kommer den høne fra, råbte etatsråden med en stemme, der fik provstinden til at bide en tone midt over. Det er en af mine.

Volmer knappede den sidste knap i sin skjorte.

- Den er nok fløjet efter os, mente Svend.

- Sådan nogle høns er vanvittig kloge, hævdede Agnete.

- Og så trofaste, sagde Svend. Vi havde osse engang en hund.

De to kuske fra charabancerne blev tilkaldt for at give en hånd med ved hønsejagten, men hønen for gokkende over buksbomhække og gravsten og satte sig til sidst til hvile i et magnolietræ, hvor ingen kunne nå den.

Da vi blev gennet ud til vognene, hørte jeg den ene kusk sige til den anden, at han hellere ville køre med lokumstønder end på udflugt med unger. Det var både tarveligt og grimt, det sagde min

mor også, da jeg fortalte hende det dagen efter.

- Men simple mennesker er der alle vegne, forsikrede hun. Dem skal man ikke lytte til.

Udflugten forløb ellers ikke meget forskelligt fra de foregående. Den var lidt mere vellykket derved, at det i år var Ingeborg, der satte sig i en kokasse med alle sine lyserøde flæser. Hun blev skyllet ren ved posten udenfor Brydesø Kro hvor vi spiste den mad, som etatsrådens husjomfru bragte ud i bil med chauffør. Denne gode kvinde gik sammen med chaufføren med friske kræfter ind i arrangementet, mens etatsråden, der allerede var i opløsning og svedte og pustede meget, som sædvanlig' satte sig til at drikke sjusser med sin gamle ven, greven på Brydesø. Han var en høj, mager mand i ternet tøj, og han havde den nådegave, at han kunne være omgivet af femogtyve børn uden at bemærke deres eksistens. Selv når traktørstedets borde væltede rundt om ham, og drenge kom kurende ned fra stråtaget og havnede på kanten af hans bord, sad han og stirrede koncentreret ned i sit sjusglas uden så meget som at blinke.

Provstinde Mejer havde lige så vanskeligt ved at splitte denne enorme koncentration. Hun anbragte sig ved bordet og indledte en konversation om børn, og såvel greven som etatsråden syntes aldeles uinteresserede, hvilket måske var grunden til, at hun lagde sin stemme i et højere og højere leje for at få gehør for sine synspunkter.

Jeg havde godt nok hørt hende sidde der og skræppe op et kvarters tid, da jeg kom forbi på vej fra slikkesranken inde i skænkestuen ud til rundboldbanen, hvor de andre legede.

- Som nu den ene, der er så lys og blid og blød, og den anden, der er så sort og strid, råbte provstinden, mens greven kiggede netrykt i sit glas, og etatsråden skubbede sin enorme vægt i skråliggende stilling på stolen. Som der kan være forskel på søstre ...

Jeg lagde ørene tilbage, for jeg var ikke i tvivl om, at det var Agnete og mig, konen talte om. Jeg havde tit hørt den om at være sort og strid.

- Der er sydlandsk temperament, forjættede provstinden de to sløve bordfæller. Men det gælder bare om at forstå børn, så kan man få dem til alt.

Jeg var allerede på vej ned mod rundboldbanen, da provstinden råbte efter mig.

- Kom, lille Tutte.

Jeg spændede og var i min gode ret, så meget mere som jeg ikke hed Tutte.

- Lykke Hummeltoft, skreg provstinden desperat. Det var, som om jeg var hendes sidste chance for at vække de to pimpende herrers opmærksomhed.

Jeg vendte om i tanken på bankdirektørens Kai og Korn og – Foderstof - Qda og alle de andre fra udflugten udelukkede drenge og piger, der havde kastet skam over deres hjem. Mens jeg skridtede tilbage til bordet, følte jeg mig som et offer for de voksnes umådelige uforstand, urimelighed og uretfærdighed.

- Her har vi vores lille sigøjner, sagde provstinden fornøjet og puffedede let til greven for at vække ham af dvalen. Nu skal du synge os en lille sang og danse til. Det vil de to herrer så gerne se, og din mor siger, du er så dygtig. Hvad er det for en, du kan.

Jeg forholdt mig aldeles tavs, for jeg vidste godt, hvor provstinden ville hen. Jeg vidste også, at min mor havde krænket en af vore familiehemmeligheder på det dybeste.

Hun havde fortalt denne fremmede dame, denne lede kælling, at jeg var i stand til at kvæde enkevalsen med skinger barnestemme og danse til med store omdrejninger. Det var et nummer, min onkel Hugo havde lært mig, og han plejede at give mig ti øre for at opføre det. Men ikke om jeg fik hele grevskabet Brydesø, skulle

der komme så meget som en tone over mine tænders gærde.

- Syng nu, Lykke, hvad tror du, din mor vil sige, hvis du ikke vil glæde etatsråden og greven.

- Nej, sagde jeg.

Provstinden rakte sin knoklede hånd ud og greb fat i min arm og ruskede mig let. - Du er da ikke utaknemmelig, kom nu her.

Provstinden begyndte at nynne „Valsen vugger, ømt jeg sukker“ og grinede lumsk med sine gule tænder.

- Nej, sagde jeg.

- Og det skulle greven høre, sagde provstinden.

Greven sad, som om han var udstoppet, men alligevel var min skam enorm. jeg følte, at jeg herefter ville være evigt forvist fra Brydesø.

Pludselig lænede etatsråden sig frem og slog sig på sin tykke mave og gav sig til at grine ubehersket og frygteligt. -

Ha, ha, ha, hå, hå, hå ... Enkevals, jeg har sgu aldrig hørt noget lignende.

Jeg var sikker på, det var den tand, jeg havde fældet, og mit stride hår og mit helt igennem sørgelige ydre, der i den grad appellerede til vor velynders humoristiske sans. Han morede sig, fordi han nu også kunne lade være at byde mig på udflugt, akkurat som Kai og Oda.

Jeg brølede i vilden sky. Det udløste nye reaktioner hos etatsråden.

- Det var sgu hende, der lå og trillede i buksbommen, skreg han og stødte til greven, så hans sjus skvulpede, og han for en stund blev opmærksom på omverdenen.

- Meget interessant, sagde greven og betragtede mig gennem halvlukkede øjne. Enkevalsen, hæ

- Hva´ tuder du for, sagde Volmer, da jeg kom ned på boldbanen. Han havde lige væltet slagtermester Larsens Egon med et gok og sad overskrævs på sit offer og sagde

„Gi'r du dig“, samtidig med at han interesseret betragtede mit sortstribede åsyn.

- Det var provstinden, hikkede jeg. Hun talte om mig og ruskede mig og ville ha' mig til at danse.

- Hende ordner jeg, sagde Volmer. Hun skal ikke gå og være fræk. Det var mig til stor trøst, selv om jeg ikke rigtig kunne se, hvordan nogen kunne ordne provstinden. I det fjerne kunne jeg stadig se hende sidde og fægte og knebre oppe ved herrernes bord.

Lidt efter var hun på vej ned mod boldbanen. Jeg trak om bag de andre, men hun havde åbenbart helt glemt mig.

- Og nu skal vi hjemad, drenge og piger. Og først skal vi huske det, I ved nok.

Da hun ikke læste nogen forståelse i de små beskidte barneansigter, tilføjede hun med et koket smil: Bimmelim og Bommelom.

- Hvafoerod, sagde dyrlægens Ulla, der ikke havde været med før.

- Pisse og skide, forklarede overlægens Erik. Han gik for at være den frækkeste dreng hjemme på vejen.

Provstinden pegede ind mod huset bagest i krohaven.

Nu går pigerne først, og så kommer drengene. Vi skal ikke ha' noget af det, I ved nok, hjem i charabancen. Og med alle de sodavander.

- Vi må ikke sætte os sådan et sted for vores mor, sagde Agnete. Man kan få sygdomme

- Sludder og pjat, erklærede provstinde Mejer, der er nydeligt og renskuret

- Der lugter af lort, råbte en stemme i bagest i flokken

- Hvem sagde det ord

Dødlignende tavshed. Alle tænkte på bankdirektørens Kai og Korn-og-Fodertof-Oda og på skam over hjemmet.

- Kom frem, den der sagde det ord råbte provstinden.

- Det var lille Ole meddelte Ingeborg og skubbede min lillebror frem.

- Gu' var det ej, det var dig, sagde Volmer. Jeg hørte det sæ'1. Nu tudede Ingeborg også. Provstinden erkendte på dette tidspunkt, at hun ikke var situationen voksen, og foretrak at genne pigernes flok i retning af det omtalte sted

Og så i vognene, råbte provstinden, da vi marcherede tilbage. På halvvejen mødte vi drengene, der nu skulle samme ærinde.

Overlægens Erik var allerede inde bag døren og sad og sang lort..

Udenfor stod Volmer og Svend og var næste sang Pis ...

Ordene gik tabt, men melodien gik godt igennem helt hen til etatsråden og provstinden, der nu stod foran kroen og talte børn.

Så muntre de er, de små drenge, sagde provstinden, skal vi ikke synge med.

Og hun oplod sin frygtelige røst og skreg Sur, sur, sur så skovens kroner skjælv.

Da vi alle var kommet op i charabancen, manglede der en, og det var provstinden. Vi ventede på hende i ti minutter og min søster opkastede den teori, at hun måske var druknet i Brydesø. Flere syntes at finde tanken meget opmuntrende, deriblandt min lillebror.

- Men derfor skal du alligevel ikke sige lort en anden gang, formanede Agnete, der forstod at føre sig.

Etatsråden havde det udtryk i hovedet, jeg kendte fra min far, når familieselskaber havde varet for længe. Først sendte han kuskene ud at lede, derefter gik han personlig ind i krostuen for at spørge efter provstinden. Solen var forsvundet bag træerne, og vi var alle tyndt påklædte og enten våde det ene eller det andet sted på tøjet. Flere hakkede tænder, og etatsråden skar sine, da han kom tilbage.

- Må vi ikke være med til at lede, råbte et par af drengene, deriblandt Volmer.

- Er der præmie for at finde hende, var der en, der spurgte. Jeg er ikke sikker på, det ikke var Volmer.

- Ja, død eller levende, sagde etatsråden. Han var villig til hvad som helst for at komme af sted.

Vi larmede rundt en halv snes minutter og havde de pragtfuldeste forestillinger om den tilstand, hvori vi kunne finde provstinde Mejer. Myrdet, druknet eller nedstyrtet fra et træ og så medtaget af kvæstelser, at hun lige nåede at bede os alle om tilgivelse, før hun drog sit sidste suk.

Så blev undersøgelsen pludselig afblæst. Etatsråden brølede os sammen, og vi nåede lige at se en meget ophidset provstinde komme rundt om kroen fra havesiden. Ved siden af hende rendte Volmer og råbte:

- Jeg har hende, jeg har hende . . .

- ja tak, min ven, sagde provstinde Mejer og prøvede at smile venligt til sin finder.

Volmer fik to kroner, og vi råbte hurra for ham, før vi igen steg til vogns.

Der hvilede endnu et slør over de nærmere omstændigheder ved provstindens frelse. Men Volmer var manden der sad inde med hemmeligheden, det fremgik også tydeligt af det lille vidende smil, som spillede om hans ellers barske læber.

- Volmer, hviskede jeg, hvordan fandt du hende.

- På lokummet. . .

- Tænk at det skulle være dig, og så to kroner, sagde jeg og var bæret over at kende Volmer.

- Det var osse mig, der satte kroen på udefra, da hun gik derind. Fra det øjeblik vidste jeg, Volmer var skabt til noget stort og opsigtsvækkende.

Danmarkshistoriens Årstal

Vi møder personer og begivenheder, som har formet historien og skabt det nutidige samfund i årene 1900 - 2000

1981

Sundhedsstyrelsen oplyser, at homoseksualitet ikke længere betragtes som en sygdom.

Virksomheden Cheminova har ifølge Miljøstyrelsen forårsaget den værste forurening nogensinde i Danmark.

I marts lockoutes mere end 6.000 typografer ved 33 aviser af Danske Dagblades Forening, efter at de har forkastet et mæglingforslag. Et socialdemokratisk mæglingforslag vedtages i maj ved en urafstemning, så typografkonflikten kan afsluttes.

4.400 reservelæger går i strejke pga. uenighed om deres overenskomst.

Dansk Undergrunds Konsortium gør det hidtil største oliefund i den danske del af Nordsøen.

18. april går 4.400 reservelæger i strejke. Arbejdet genoptages
22. maj

En meningsmåling viser, at 51 pct. af befolkningen ønsker Danmark ud af EF.

Politiet stormer Christiania og anholder 20 personer efter fund af seks kg hash.

Ifølge en ordre fra Statens Jordlovsudvalg skal Tvind-skolerne sælge syv gårde, som man ulovligt har købt gennem stråmænd.

I Ålborg sigtes byens populære borgmester Marius Andersen for korrupsion.

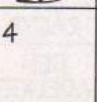
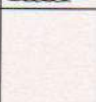

Efter at forhandlingerne om nye afgifter er brudt sammen, fælder et radikalt mistillidsvotum regeringen, og der udskrives valg.

Østre Landsret idømmer Mogens Glistrup fire års fængsel samt fire mio.kr. i bøde for groft skattesvig. Det er den hidtil hårdeste straf i en skattesag. Glistrup selv kalder det en politisk dom og appellerer til Højesteret.

Rigsrevisionen fastslår, at der pga. af sjusk er forsvundet for ca. ti mio. kr. sjældne og uerstattelige bøger fra Det kgl. Bibliotek

Indsatte i Horsens Statsfængsel opretter Fangernes LO.

Ved Folketingsvalget mister Socialdemokratiet otte mandater. De konservative under ledelse af Poul Schlüter oplever derimod en markant fremgang og bliver landets næststørste parti. Der dannes en ny mindretalsregering

				DML 1624/506			ÆRLIG	ÆRES- ORD	MANG- LET
				1					
			GLATTE			2			
							VENDER	3	
			RÅBT						
			TRÆ			3+T			
			HELE			USIKRE PERSO- NER			
12. BOG- STAV		DØSEN	SNEDIG		BÆSTER				
									
SKOLE			4						
						ÆGTEDE			
						DYRKET			
						POLERET			
LOKALE					PENGE- PUGER				
					HELT				
1			KIMER					PIGE- NAVN	
			HØFLIG TILTALE						
VAR USUNDT					5		SKILLE		
PEGE							SPREDE		
									
			LAND- TANGE				IKKE		
			BYRDEN						
							ETAGE	6	
			SANDE						
KREA- TURER					FRA BERLIN			KÆLE- NAVN	
					GRINER				
			7						
						RUM			
ÆN- DRING							TO ENS		
UDEN SEL- SKAB								8	

Navn: _____ bolig _____

Senest. 15. Oktober i reolen v. opgang 1B lej. 30-49

FRISØR EVA-MARIE'S

Jeg vil være på Bøgebakken hver tirsdag og onsdag hvor du er velkommen til at komme forbi eller ringe for bestilling af tid.

Dameklip med vask	kr. 195,00
Dameklip uden vask	kr. 165,00
Herreklip	kr. 125,00
Herreklip og trimning af skæg	kr. 175,00
Helfarvning, med klip og vask	kr. 345,00
Striber	
Striber i kort hår med hætte	kr. 290,00
Striber i mellemhår med stanniol	kr. 365,00
Kamstrejf	fra kr. 125,00
Permanent	kr. 348,00

Der er klip og vask med i prisen ved alle permanent behandlinger

Tidsbestilling hos Eva-Marie på telefon **31 48 84 85**

**Bruger- og pårørenderåd Bøgebakken
Den 18. januar 2017**

Rådet:	Suppleanter:
<u>Formand</u> Erling Kristensen Kisserupvej 3, 4320 Lejre Tlf. 4649 6636 Mail: Far.erling@hotmail.com	
Jørgen Pedersen Åbanken 76, Højby 4320 Lejre Tlf. 2537 9594 Mail: connie.joergen@dlgmail.dk	
Anna-Louise Poulsen Bøgebakken 1A lejlighed 21 4320 Lejre Tlf. 6047 0227	
Birgitte Holm Hansen Tlf. 6067 0789 Mail: birgitte_21@hotmail.com	Helle Jefting Bag Kirken 4, Kildebrønde, 2670 Greve Tlf. 2122 1027 Mail: hellejefting@hotmail.com
<u>Valgt med tæt tilknytning til Bøgebakken</u> Keld Mortensen Skovager 19, Gevninge, 4000 Roskilde Tlf. 4640 2557 M. 4045 0500 Mail: mortensens@mail.dk	<u>Vennekredsen</u>
<u>Medarbejdere repræsentanter</u> Karin Andersen Tlf. 4646 1553 Mail: bb1a1@lejre.dk	<u>Medarbejdere repræsentanter</u> Tanja Larsen Bøgebakken 3 Tlf. 4646 1549 Mail: bb3@lejre.dk
<u>Leder</u> Charlotte Thygesen Tlf. 6010 0434 Mail: chmt@lejre.dk	

Præster**Herslev – Gevninge -
Kornerup**

Henriette Worm Andersen
Tlf. 4640 2038 hta@km.dk
Mandag fri

Osted – Allerslev

Torsten Dam Jensen
Tlf. 4649 7097 TDJ@KM.DK
Mandag fri

Tirsdag – Fredag
Kl. 12.00 – 13.00

Rorup – Glim

Marianne N Kristensen
Tlf. 4649 7137 MNK@KM.DK
Mandag fri

Tirsdag – Fredag
Kl. 10.00 – 11.00

Osted Valgmenighed

Laura Lundager Jensen
Langetoft 1 Osted
4320 Lejre
Tlf. 4649 7311
LUJE@phmetropol.dk

**Kontaktpersoner
til frivillige grupper
på Bøgebakken****Bøgebakkens Venner:**

Pauli Olesen
Oldvejsparken 108
Gevninge 4000 Roskilde
tlf: 4640 1094
lispauliolesen@mail.dk

Kirkens Besøgsvener:

Inger Grønbæk
Gammel Byvej 12,
Allerslev, 4320 Lejre
tlf: 4648 1531
inger@byvej12.dk

Aktivitetsliste

Anni Larsen
Søndergårdsvej 16
4320 Lejre
telf. 4648 0725
mail: annilejre@email.dk

Skubberne

Ellen Jensen
Lejrevej 12 4320 Lejre
tlf.: 4648 0917
Ellen-egon@mail.dk

Formand

Pauli Olesen
Oldvejsparken 108
Gevninge
4000 Roskilde
Tlf: 46 40 10 94
lispauliolesen@mail.dk

Næstformand

Johannes Nielsen
Vinkelvej 3
4320 Lejre
Tlf. 20 14 91 19
johs.lejre@hotmail.com

Sekretær

Karen Larsen
Toftvangen 91
4130 Viby
Tlf: 46 19 36 01
karen46larsen@gmail.com

Ida Andersen
Engtoften 31
Osted
4320 Lejre
Tlf. 46 49 77 73 / 29 26 09 40
ja@direkte.org

Else Jensen
Rorupvej 6
Rorup
4320 Lejre
Tlf. 46 49 79 54

Oda Sinding
Lykkesholmvej 7
Osted
4320 Lejre
Tlf: 46 49 79 13 / 42 48 79 13
odarne@mail.dk

Erling Kristensen
Kisserupvej 3
4320 Lejre
Tlf. 46 49 66 36
Far.erling@hotmail.com

Kasserer: Winnie Pedersen
Hestehavevej 22 Osted
Tlf. 46 49 64 42 / 30 47 70 79
e-mail; winper@mail.dk

Oldtidsgrave i Lejre

Lerbjerg langdyssen

Tekst & foto: © Olav Sejerøe

**I en lysning mellem Lerbjerg- og Valborup skov
ligger denne langdyse med to kamre fra 3.500 f. Kr.
Den er 10 x 20 x 0.5 m.
Kammer mod syd 4 bæresten og 1 dæksten
Kammer mod nord 3 bæresten 1 dæksten**